

embede ved Siden af sin private Sagfører-virksomhed. Det forekommer mig, at dette Eksempel, der sikkert ikke mangler adskillige Sidestykker, maa være tilstrækkeligt til at belyse en i høj Grad uheldig Side ved den bestaaende Tingenes Tilstand.

Den nuværende Overretsassessor Grønlund har, medens han var Herredsfuld-mægtig i Odder, skrevet en Afhandling i Ugeskrift for Retsvæsen — det er vist en halv Snes Aar siden — om denne Sag. Han, der altsaa var sagkyndig, idet han selv var Retsbetjentfuldmægtig, henleder i denne Afhandling stærkt Opmærksomheden paa de uheldige Forhold, der ere til Stede paa dette Omraade, og han hævder, at det kun bliver en ringe Del af de privat arbejdsende Fuldmægtiges Tid, der bliver tilovers til deres offentlige Forretninger. De maa først og fremmest passe deres Sagfører-virksomhed og kunne derfor kun i ringe Maal hellige Statens Anliggender deres Arbejdskraft. Fremdeles peger han meget stærkt paa den Dobbeltstilling, som nu og da indtræder for de paagældende Fuldmægtige, idet de samtidig skulle være Dommere og Sagførere.

Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme nærmere ind paa de Misbrug, som Systemet utvivlsomt giver Rum for. Den højtærede Justitsminister maa som Jurist og tidligere Sagfører utvivlsomt være i Stand til at bedømme og være kendt med, i hvor høj Grad Misbrug kunne afstedkommes af det herskende System. Jeg nævner blot, at de Tilfælde, hvor hist og her Fuldmægtige ere grebne i Bedrageri — i Fredericia, i Aarhus, i Høllum-Hindsted, og hvad de forskellige Steder nu hedde —, ere sørgelige Vidnesbyrd om den Farlighed, som Systemet i Virkeligheden rummer.

Der er gjort den Indvending mod Kravet om en Reform, at en saadan vil koste Penge, og det kan jo ikke bestrides, at uden at forhøje Retsbetjentfuldmægtigenes Løn vil man ikke være i Stand til at ophæve den nuværende Tingenes Tilstand. Men det er af saa stor Betydning, at vort Folks Retsbevidsthed ikke stadig undergraves ved et elendigt Systems Op-retholdelse, at det vel er værd at ofre en Del Penge paa en saadan Reform. Naar man fik set rigtig til Bunds i dette Forhold og rigtig fik beregnet Forholdet mellem det gamle og det nye System, fik beregnet, hvor lidt Arbejde Fuldmægtigene nu udføre, og hvor meget de maatte kunne udføre, naar de bleve lønnede saaledes, at de kunde leve af at være Fuldmægtige,

saa var det ogsaa muligt, at der alligevel ikke blev saa stor en Forskel, pengeligt set, om vi skred til en gennemgribende Reform paa dette Omraade.

Det indvendes ogsaa nu og da overfor Kravet om en Reform paa dette Omraade, at Herredsfogdernes Flertal har udtalt sig mod, at det nuværende System forandres. Det forekommer mig, at det ikke i særlig Grad er tillidvækkende, at Herredsfogderne udtale sig mod en Ophævelse af den nuværende Tilstand. Forholdet er jo det, at det er Herredsfogderne, der antage og lønne disse Fuldmægtige, der skulle udføre Statsforretninger, og det vil vel ikke være for meget sagt, at Familieforhold og Bekendtskabshensyn spille en Rolle ved Ansættelse af Fuldmægtige. Men værre er det, at der omkring i Befolkningen efterhaanden fæstner sig den Antagelse, at Herredsfogderne maaske modtage Gratiale af Fuldmægtigene, eller at disse betale Kontorholdsudgifterne for at faa Lov til at drive privat Virksomhed. Jeg gaar ud fra, at det selvfølgelig er Rygter og Urigtigheder, der saaledes kolporteret i forskellige Kredse af Befolkningen. Men den nuværende Tilstand giver disse Rygter Næring, og det forekommer mig, at det for hele Standens Interesse og for Statens Anseelses Skyld vil være det eneste for-maalstjenlige at komme bort fra det System, der kan avle Misforhold og Misbrug og saa fæle Rygter som dem, der hist og her ere komne i Omløb angaaende Herredsfogdernes Stilling til deres Fuldmægtige.

Jeg har et lille lokalt Ønske til den samme højtærede Justitsminister. Ved Loven af 3. April 1901 skete der en Flytning af Amtstuen fra Vordingborg til Næstved, og samtidig nedlagdes Amtstue-filialen i Fakse. Det var selvfølgelig en ret stor Ulempe for Beboerne, thi som bekendt har Fakse og nærmeste Omegn ikke de bedste Trafikforhold, og særlig er der Vanskelighed ved at komme til Næstved. Nedlæggelsen af Filialen har derfor utvivlsomt voldt Beboerne mange Ulemper og Udgifter, som ere betydeligt større end det, det kostede at opretholde eller genoprette Filialen. Maaske kunde der træffes en Ordning, saaledes at en Filial var aaben visse Dage i Ugen eller Maaneden i de Tider, hvor det er nødvendigt at komme i Forbindelse med Amtstuen. Jeg tillader mig at henstille til den højtærede Minister at undersøge dette Forhold, saa at der muligvis kan oprettes en Filial, i alt Fald saa længe de nuværende slette Trafikforhold ere til Stede.